

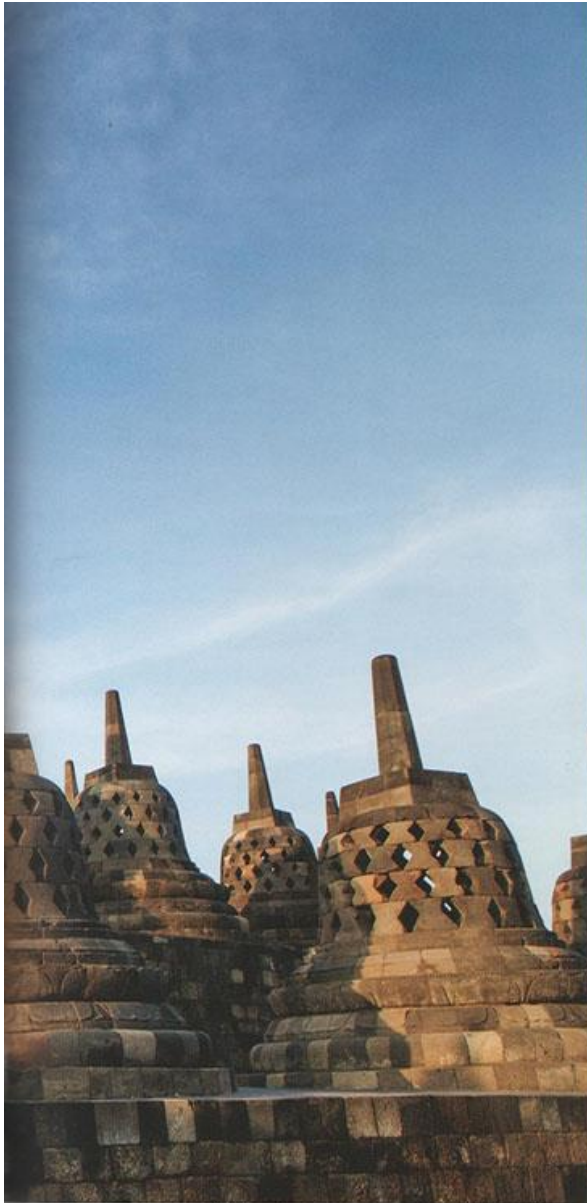

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

มหาสถูปโบโรบูดูร์ (Borobudur Temple) ในประเทศไทย จะรู้จักในชื่อ บูโรพุทโธ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของอินโดนีเซีย ตั้งอยู่ในภาคกลางของเกาะชวา ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ องค์การยูเนสโกได้ประกาศให้เป็นมรดกโลก

แผ่นดินอันหลากหลายวัฒนธรรมของประเทศอิสลามที่ใหญ่ที่สุดในโลก บนหมู่เกาะกว่า ๑๗,๕๐๘ เกาะ ที่มีความเจริญทางวัฒนธรรมมาช้านาน ด้วยสภาพทางภูมิศาสตร์อันไพศาล ผู้คนหลายเชื้อชาติหลากเผ่าพันธุ์ดำรงอยู่ร่วมกันภายใต้ธง “ซังซากาเมราห์ปู้ตีห์” (Sang Saka Merah Putih) ธงชาติสีขาว-แดงแห่งอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียเป็นประเทศมุสลิมที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นอีกหนึ่งประเทศที่มีความโดดเด่นทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการแสดงมาอย่างยาวนาน เนื่องด้วยวัฒนธรรมอันเก่าแก่ที่ฝังรากลึกอยู่ในดินแดนมาก่อน และด้วยพื้นฐานของวัฒนธรรมอินดูที่ปรากฏอยู่อย่างเด่นชัดในศิลปะการแสดงเหล่านั้น ส่งผลให้วิถีชีวิตของผู้คนเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับศิลปวัฒนธรรม

ประวัติความเป็นมา

“อินโดนีเซีย” (Indonesia) หรือชื่อทางการคือ “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย” (Republic Indonesia) มีเมืองหลวงชื่อ “จาการ์ตา” (Jakarta) อินโดนีเซียประกอบด้วยหมู่เกาะที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาช้านาน ในอดีตที่นี่เคยเป็นหมู่เกาะต่างๆ ซึ่งยังไม่รวมตัวกันเป็นประเทศ แต่จะแยกกันอยู่เป็นแคว้นอิสระ กระทั่งพุทธศตวรรษที่ ๒๑ ชาวยุโรปเริ่มสนใจดินแดนนี้ เนื่องจากเป็นแหล่งเครื่องเทศที่สำคัญ ในปี พ.ศ. ๒๑๔๕ ชาวฮอลันดาได้เข้ามาตั้งบริษัทขึ้นในอินโดนีเซีย และเกิดการผูกขาดการค้าย่านมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย นั่นเป็นจุดเริ่มต้นในการเข้ามาปกครองแคว้นต่างๆ และรวบรวมเข้าเป็นประเทศอินโดนีเซียในปัจจุบัน

ต่อมาอินโดนีเซียก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของฮอลันดาประมาณ ๓๐๑ ปี กระทั่งในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ซึ่งเป็นช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ ญี่ปุ่นได้บุกอินโดนีเซีย และขับไล่ฮอลันดาเจ้าอาณานิคมของอินโดนีเซียออกไปได้สำเร็จ จึงทำให้ผู้นำอินโดนีเซียคนสำคัญในสมัยนั้นให้ความร่วมมือกับญี่ปุ่น แต่ก็ไม่ได้ให้ความไว้วางใจกับญี่ปุ่นมากนัก เพราะมีเหตุเคลือบแคลง คือ เมื่อมีผู้รักชาติอินโดนีเซียจัดตั้งขบวนการต่างๆ ขึ้นมา ญี่ปุ่นก็จะขอเข้าร่วมควบคุมและดำเนินงานด้วย เมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามและประกาศยอมจำนนต่อฝ่ายพันธมิตร อินโดนีเซียก็ได้ถือโอกาสประกาศเอกราชใน พ.ศ. ๒๔๘๘ แต่ฮอลันดาเจ้าของอาณานิคมเดิมไม่ยอมรับการประกาศเอกราชของ

อินโดนีเซีย จึงยกกองทัพเข้าปราบปราม ผลจากการสู้รบปรากฏว่า ฮอลันดาไม่สามารถปราบปรามกองทัพอินโดนีเซียได้ จากนั้นอังกฤษซึ่งเป็นพันธมิตรกับเนเธอร์แลนด์จึงเข้ามาช่วยไกล่เกลี่ยเพื่อหยุดความขัดแย้งกัน โดยให้ทั้งสองฝ่ายลงนามใน “ข้อตกลงลิงกัจยาดิ” (Linggadjati Agreement) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๙ โดยเนเธอร์แลนด์ยินยอมรับอำนาจอธิปไตยของรัฐบาลอินโดนีเซียในเกาะชวาและสุมาตรา

ต่อมาภายหลังฮอลันดาได้ละเมิดข้อตกลง โดยได้นำทหารเข้าโจมตีอินโดนีเซียทำให้ประเทศอื่นๆ ออสเตรเลียและอินเดียได้ยื่นเรื่องให้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติเข้าจัดการ สหประชาชาติได้เข้าระงับข้อพิพาทโดยตั้งคณะกรรมการประกอบด้วย ออสเตรเลีย เบลเยียม และสหรัฐอเมริกา เพื่อทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยประนีประนอม และได้เรียกร้องให้หยุดยิง แต่ฮอลันดาได้เข้าจับกุมผู้นำคนสำคัญของอินโดนีเซีย คือ “ซูการ์โนและฮัตตา” ไปกักขัง ต่อมาทหารอินโดนีเซียก็สามารถช่วยเหลือผู้นำทั้งสองออกมาได้ ในระยะนี้ทุกประเทศทั่วโลกต่างตำหนิการกระทำของฮอลันดาอย่างยิ่ง และคณะมนตรีความมั่นคงก็ได้กดดันให้ฮอลันตามอบเอกราชแก่อินโดนีเซียในวันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๒

อินโดนีเซียได้รับเอกราชแต่ความยุ่งยากยังคงมีอยู่ เนื่องจากฮอลันดาไม่ยินยอมให้รวมดินแดนอินโดนีเซียตะวันตกเข้ากับอินโดนีเซีย ทั้งสองฝ่ายจึงต่างเตรียมการจะสู้รบกันอีก

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

อัสมาต (Asmat) วนเผ่าพื้นเมืองบนเกาะปาปัวหรืออินโดนีซายา

▲ เด็กสาวชาวบาหลีพ้อนรำเพื่อสักการะบูชาเทพเจ้า และต้อนรับนักท่องเที่ยว

▲ มังกรโคโมโด พบมากในอุทยานแห่งชาติโคโมโด

ฉบับพิเศษ ประชามติอาเซียน ๓๙

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

ผลที่สุดขอลันตาก็ยอมโอนอำนาจให้สหประชาชาติควบคุมดูแลอินโดนีเซียตะวันตก และให้ชาวอินโดนีเซียตะวันตกแสดงประชามติว่าจะรวมกับอินโดนีเซียหรือไม่ ผลการออกเสียงประชามติปรากฏว่า ชาวอินโดนีเซียตะวันตกส่วนใหญ่ต้องการรวมกับอินโดนีเซีย สหประชาชาติจึงโอนอินโดนีเซียตะวันตกให้อยู่ในความปกครองของอินโดนีเซียเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๖

ภูมิศาสตร์

อินโดนีเซียเป็นหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก แบ่งพื้นที่เป็น ๔ ส่วน คือ หมู่เกาะซุนดาใหญ่ หมู่เกาะซุนดาน้อย หมู่เกาะมาลุก และอินโดนีเซียจายา โดยอินโดนีเซียมีพื้นที่

ทั้งหมดประมาณ ๕,๐๗๐,๖๐๖ ตารางกิโลเมตร แบ่งเป็นพื้นที่ทางบก ๑,๙๐๔,๔๔๓ ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ทางทะเล ๓,๑๖๖,๑๖๓ ตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่ระหว่างคาบสมุทรอินโดจีนและทวีปออสเตรเลีย และระหว่างมหาสมุทรอินเดียและแปซิฟิก มีพรมแดนติดกับประเทศมาเลเซียบนเกาะบอร์เนียว ประเทศปาปัวนิวกินีบนเกาะนิวกินี และประเทศติมอร์ตะวันออกบนเกาะติมอร์

ลักษณะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา มีฝนตกชุกตลอดทั้งปี ทำให้มีแม่น้ำและทะเลสาบอยู่บนเกาะต่างๆ มากมาย และมีที่ราบไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะเป็นที่ราบบริเวณเชิงเขาและชายทะเล

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

◀ ภูเขาไฟโบรโม บนเกาะชวา

เกาะขนาดใหญ่ ๕ เกาะของอินโดนีเซียเรียงลำดับตามขนาด คือ บอร์เนียวหรือกาลิมันตัน สุมาตรา นีวกินีหรืออีเรียนจายา ซูลาเวซี และชวา ซึ่งมีเทือกเขาสูงตามเกาะต่าง ๆ บางแห่งเป็นภูเขาไฟที่ดับแล้ว หรือที่ยังปะทุอยู่ก็มี เช่น ภูเขาไฟกุนุงอาุง (Gunung Agung) บนเกาะบาหลี ซึ่งได้ระเบิดอย่างรุนแรงไปครั้งสุดท้ายเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ และมีผู้เสียชีวิตกว่า ๒,๐๐๐ คน

ภูมิอากาศ อยู่ในเขตร้อนชื้นแบบศูนย์สูตร มี ๒ ฤดู คือ ฤดูร้อน (พฤษภาคม - ตุลาคม) และฤดูฝน (พฤศจิกายน - เมษายน) อุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ ๒๐ - ๓๐ องศาเซลเซียส

 ประชากรชาติพันธุ์

อินโดนีเซียมีประชากรประมาณ ๒๔๘ ล้านคน ประชากรมีความหลากหลายทางเชื้อชาติ แต่ที่มากที่สุดเห็นจะเป็น “ชวา” รองลงมาคือ “ซุนดา” “มาดู” “มาเลย์” และชนพื้นเมืองอื่นๆ ที่กระจายกันอยู่ตามหมู่เกาะต่างๆ ซึ่งอินโดนีเซียนั้นจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีการพัฒนามนุษย์ระดับปานกลาง มีประชากรมากเป็นอันดับ ๔ ของโลก รองจากจีน อินเดีย และสหรัฐอเมริกา

ชาวอินโดนีเซียประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ราว ๓๕๐ กลุ่ม ส่งผลให้ชนบรรมนิยม วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตแตกต่างกันไป แต่ชาวชนบทก็ยังคงยึดมั่นในประเพณีดั้งเดิม ส่วนผู้คนในเมืองใหญ่ก็จะมีวิถีชีวิตที่ไม่ต่างจากเมืองใหญ่อื่นๆ ในโลกนัก คือ ปรับตัวไปตามกระแสโลก และมีการรับเอาวัฒนธรรมจากนานาชาติ จากการติดต่อสื่อสารที่ก้าวไกลในปัจจุบันนั่นเอง

 ศาสนา

ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งยังคงดำเนินชีวิตตามหลักของศาสนาอย่างเคร่งครัด แต่ในขณะที่เดียวกันประชาชนบางส่วนก็ยังคงยึดติดอยู่กับเรื่องเทพเจ้าและภูตผี ที่สืบทอดกันมาแต่ครั้งอดีต โดยเฉพาะบนเกาะบาหลี ที่ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดู โดยตามศาสนสถานทุกแห่งมักจะพบเห็นประชาชนนำเครื่องสักการะไปบูชาเทพเจ้า และประกอบพิธีกรรมต่างๆ ตามความเชื่ออยู่เสมอ จนกลายเป็นประเพณีปฏิบัติสืบทอดมา

นอกจากความเคร่งครัดทางศาสนาที่เป็นผลในการดำเนินชีวิตประจำวันแล้ว อินโดนีเซียยังมีกฎหมายจารีตที่สืบทอดกันมานาน โดยจะมีการยึดปฏิบัติกันอย่างเคร่งครัด ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับความผูกพันระหว่างสามีภรรยา พ่อแม่กับลูก และพลเมืองต่อสังคม เรียกเป็นภาษาอินโดนีเซียว่า “โกตองโรยอง” ซึ่งก็คือ การช่วยเหลือพึ่งพากันซึ่งกันและกันในงานพิธีกรรมต่างๆ เช่น การแต่งงาน การสร้างที่อยู่อาศัย การเพาะปลูก และการเก็บเกี่ยว เป็นต้น

 ศิลปวัฒนธรรม

ชาวอินโดนีเซียมีศิลปะและวรรณคดีที่หลากหลายมาตั้งแต่ครั้งอดีต เห็นได้จากลวดลายเครื่องแต่งกายทั้งงดงาม การตกแต่งบ้านพักอาศัยด้วยสีลัน ศาสนสถานที่วิจิตรงดงามยิ่งใหญ่ และนาฏศิลป์ต่างๆ โดยได้มีการปรับเปลี่ยนพัฒนาไปตามยุคสมัยและอิทธิพลด้านต่างๆ ที่มากระทบกับความรู้สึกนึกคิดของชาวอินโดนีเซีย และปรับประยุกต์ให้เป็นรูปแบบของตนเอง

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

การแต่งกายชุดประจำชาติของชาวอินโดนีเซีย

ข้างหนึ่งด้วย แต่ปัจจุบันก็จะนิยมการแต่งกายที่เป็นตะวันตกมากขึ้น ส่วนการแต่งกายแบบดั้งเดิมก็จะใช้ในโอกาสพิเศษหรือประกอบพิธีสำคัญๆ เท่านั้น

อาหารการกิน

อาหารของอินโดนีเซียมีหลากหลาย ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมท้องถิ่นและจากต่างประเทศ เช่น **สะเต๊ะ (Satay)** หรือที่ชาวอินโดนีเซียเรียกว่า “สะเต” เป็นอาหารยอดนิยม รับประทานคู่กับน้ำจิ้มถั่วลิสงหรือน้ำจิ้มแบบอื่น สะเต๊ะทำจากเนื้อหมู ไก่ วัว แกะ แพะ หรือปลาหันเป็นชิ้นบางหรือเป็นก้อน เสียบไม้ย่างบนเตาร้อนๆ สะเต๊ะมีจุดกำเนิดมาจากเกาะชวาหรือเกาะสุมาตราในอินโดนีเซีย แต่ก็ได้รับความนิยมในประเทศอื่นๆ ด้วย เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ และไทย

การแต่งกาย

ด้านการแต่งกายนั้น เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การแต่งกายจึงมีแนวโน้มไปตามประเพณีของศาสนาเป็นหลัก โดยฝ่ายชาย จะนุ่งโสร่ง สวมเสื้อคอปิด แขนยาว และสวมหมวกรูปกลม หรือหมวกทึบ ที่ทำด้วยสั๊กหลาดสีดำ เรียกว่า “หมวกกะปิเยาะ” หรือ “ซอกะกะ” แต่บางครั้งก็จะนุ่งโสร่งประมาณครึ่งตัวทับกับกางเกง โดยปล่อยให้เห็นขากางเกง หากเข้าพิธีก็อาจจะต้องมีการเหน็บกริชด้วย พอมาถึงปัจจุบันชายชาวอินโดก็มีการปรับเปลี่ยนไปตามโลก คือ มีการแต่งกายที่เป็นสากลตามสมัยนิยมมากขึ้น แต่ก็ยังนิยมสวมหมวกแบบเดิม

ส่วนฝ่ายหญิง การแต่งกายของผู้หญิงนั้นจะใช้ผ้าไค์นั้ห็นรอบตัว และใช้นุ่งอยู่กับบ้านเท่านั้น โดยผ้าไค์นั้จะมีลวดลายสวยงาม เป็นผ้าเนื้อดีที่มีราคาแพง ซึ่งเป็นที่นิยมเรียกกันอีกชื่อว่า “ผ้าปาติค” เวลาจะนุ่งจะต้องให้ยาวคลุมเท้า และสวมเสื้อแขนยาวที่เรียกว่า “เคบัจา” (Kebaja) สำหรับผู้หญิงชาวเกาะสุมาตราเน้นนิยมสวมเสื้อหลวม ลำตัวยาวเกือบถึงเข่า ที่เรียกว่า “บัตยูกรุง” และใช้ผ้าห่มพาดไหล่

บั๊กมีโกเร็ง (Bakmi goreng) เป็นอาหารที่ทำจากเส้นบะหมี่ผัดกับเนื้อสัตว์ เช่น ไก่ ไข่ ผักดอง แล้วปรุงรสด้วยพริกและซีอิ้วหวาน เป็นอาหารที่มีรสเผ็ด

นาซิโกเร็ง (Nasi goreng) อาหารที่สามารถหารับประทานง่ายและนิยมในหมู่นักท่องเที่ยว คล้ายข้าวผัดของไทย โดยนำข้าวมาผัดกับเนื้อสัตว์และผัก มีไข่ดาวโปะบนข้าว และรับประทานข้าวเกรียบร่วมด้วย

อาหารประจำชาติของอินโดนีเซียคือ “กาโดกาโด” (Gado Gado) ซึ่งเป็นอาหารที่ประกอบด้วยผักและธัญพืช เช่น ถั่วต่างๆ และมีเต้าหู้ ไข่ต้ม ข้าวเกรียบกุ้ง โดยรับประทานคู่กับซอสถั่วคล้ายกับซอสสะเต๊ะ ซึ่งก็จะคล้ายๆ กับสลัดแขกของไทยเรานั้นเอง

สถาปัตยกรรม

สถาปัตยกรรมของชาวอินโดนีเซียจะมีลักษณะแตกต่างกันไปตามสภาพพื้นที่ หรือสภาพภูมิประเทศที่ต่างกันไป นอกจากนี้ยังได้รับอิทธิพลจากศาสนาด้วย แต่โดยรวมๆ แล้วก็จะคล้ายกันกับประเทศต่างๆ แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมีพุทธสถานที่ขึ้นชื่อเช่น “สถูปโบโรบูดูร์” (Borobudur) มีชื่อเสียงมาก ซึ่งไทยเรารู้จักในชื่อ “บุโรพุทโธ” โดยได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมในศาสนาพุทธนิกายมหายาน นอกจากนั้นยังมี “วิหารปรัมบานัน” (Prambanan) ซึ่งเป็นหนึ่งในศาสนสถานของศาสนาฮินดูที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียอาคเนย์ และที่สำคัญได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกอีกแห่งหนึ่งด้วย

“วิหารจาการ์ตา” (Jakarta Cathedral Church) วิหารทรงสูงที่มีความงดงามเป็นอย่างยิ่ง ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของจัตุรัสบันเต็ง (Banteng Square) วิหารแห่งนี้ถือเป็นศูนย์กลางการประกอบพิธีกรรมของชาวคาทอลิกในอดีต ปัจจุบันกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวแห่งสำคัญของกรุงจาการ์ตา

สถูปโบโรพุทโธ

วิหารจาการ์ตา

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

▲ การฟ้อนรำพื้นเมือง

▲ เทศกาล Nyepi ปีใหม่ของบาหลี

ศิลปะการแสดง การละเล่น

นาฏศิลป์ของอินโดนีเซียมีรูปแบบที่แตกต่างกันเป็น ๒ ลักษณะ เนื่องจากในอดีตเคยถูกบีบบังคับให้แบ่งอาณาจักร Matanam ออกเป็นสองส่วน คือ อาณาจักรสมาการ์ตา และอาณาจักรยอกยAKARTA จึงทำให้นาฏศิลป์มีรูปแบบแตกต่างกันดังนี้

“แบบสมาการ์ตา” จะมีการแต่งกายโดยใช้ผ้าแพรพาดบ่า ท่วงทำนองของวงมโหรีก็จะนุ่มนวลราบเรียบ มีจังหวะช้า “แบบยอกยAKARTA” จะใช้ผ้าแพรพันเอว ส่วนท่วงทำนองของวงมโหรีจะมีจังหวะที่รวดเร็ว กระชับจับไว

สำหรับดนตรีในสมัยโบราณนั้น อินโดนีเซียมีวงดนตรีพื้นเมืองมีชื่อเสียงมากเรียกว่า “กาเมลัน” ประกอบด้วยเครื่องดนตรีคล้ายระนาด กลอง ฉิ่ง ซอสองสาย และขลุ่ย ซึ่งนอกจากเป็นดนตรีประจำราชสำนักของสุลต่านต่าง ๆ บนเกาะชวาแล้ว ดนตรีดังกล่าวยังทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนาอิสลามด้วย แต่ปัจจุบันวงดนตรีกาเมลันได้กลายเป็นวงดนตรีสำหรับการฟ้อนรำ การแสดงนาฏศิลป์ และการแสดงหนังตะลุง นอกจากนี้อินโดนีเซียยังมีวงดนตรีอังกะลุงด้วย

ในส่วนมหรสพของอินโดนีเซียประเภทละครและภาพยนตร์มักมีเค้าโครงเรื่องของละครที่นำมาแสดงคือเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งเป็นมหากาพย์ในศาสนาฮินดู ตัวละครจะ

แต่งกายด้วยผ้าปาติค ไม่สวมเสื้อชั้นนอก ใช้สีทาตัวเป็นสีต่างๆ ประดับด้วยสร้อยสังวาลย์ นอกจากนี้ อินโดนีเซียยังมีการละเล่นอีกชนิดหนึ่งเรียกว่า “วายัง กูลิต” (Wayang Kulit) หรือหนังตะลุง เป็นการแสดงที่ประชาชนนิยมชมกั้มาก เค้าโครงเรื่องส่วนใหญ่เป็นนิยายที่เกี่ยวกับเรื่องสงครามในศาสนาฮินดู

นอกจากนี้แล้วอินโดนีเซียยังมีการแสดงหุ่นกระบอกที่เรียกว่า “วายัง โกลเล็ก” (Wayang Golek) มีลักษณะของหุ่นอันเป็นเอกลักษณ์ มีใบหน้างดงาม ชุดเครื่องแต่งกายที่วิจิตรตัดเย็บด้วยผ้าปาติค ซึ่งองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้

กมล แก้วปลั่ง. “สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย” วัฒนธรรม.
52(พิเศษ) : หน้า 36 - 45.

ประกาศจดทะเบียนผ้าบาติกอินโดนีเซียเป็นมรดก
ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติ

 ภาษา

ภาษาประจำชาติและภาษาราชการ คือ ภาษา
“อินโดนีเซีย” หรือ “บาฮาซา อินโดนีเซีย” (Bahasa
Indonesia) ซึ่งก็คือภาษามลายูที่ใช้ในอินโดนีเซีย ที่เรียกชื่อ
แตกต่างกันออกไป มีการออกเสียงหรืออาจมีคำศัพท์ที่
แตกต่างจากภาษามลายูในประเทศอื่นบ้าง และยังมีผสมกับ
ภาษาต่างๆ ที่เคยใช้ในอินโดนีเซีย เช่น ฮอลันดา โปรตุเกส
อังกฤษ อาหรับ สันสกฤต รวมถึงภาษาถิ่น เช่น ภาษาชาว
ภาษาซุนดา เป็นต้น

ภาษาอินโดนีเซียเขียนด้วยอักษรโรมัน มีการออก
เสียงพยัญชนะใกล้เคียงกับภาษาอิตาลี ช่วงแรกๆ การสะกด
คำจะได้รับอิทธิพลจากภาษาดัตช์ เห็นได้จากชื่อเฉพาะที่ใช้
กันในยุคนั้น เช่น ประธานาธิบดีซูการ์โน ก็สะกดว่า
“Soekarno” เป็นต้น

นอกจากนี้ชาวอินโดนีเซียก็ใช้ภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาต่างประเทศอย่างแพร่หลาย รวมทั้งภาษาดัตช์ด้วย
เนื่องจากเคยตกเป็นอาณานิคมของฮอลันดามาก่อน ทำให้
ชาวอินโดนีเซียมีความหลากหลายทางภาษาเป็นอย่างมาก

 ประโยคง่ายๆ รู้ไว้ใช่ว่า...

- ซาลามัต ดาตัง = สวัสดี
- เทริมา กะซี = ขอขอบคุณ
- อาอาฟ = ขอโทษ
- ซีลา = กรุณา

เอกสารอ้างอิง

- ๑๐๐ เรื่องน่ารู้ในอินโดนีเซีย. ชญาณี ฉลาครัญญูกิจ เมือง, La Pluie ภาพ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์คอมมิกส์, ๒๕๕๖.
- ASEAN mini book. กรุงเทพฯ : กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, ๒๕๕๔.
- อาเซียนไฮไลท์ ๒๕๕๔. กรุงเทพฯ : กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, ๒๕๕๔.
- มาตุภูมิอาเซียนกันถ่อ. กรุงเทพฯ : กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, ๒๕๕๓.
- มาลินี ศิลกวนิช, ระบ่ำและละครในเอเชีย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓.

ตัวอย่างการเขียนภาษาอินโดนีเซีย เทียบกับภาษาอังกฤษ

Do you speak English? = Bisa bicara bahasa
Inggris? (Bee-sah bee-chah-rah bah-hah-sah Ing-
griss)

Help! = Tolong! (Toh-long)

Good morning. = Selamat pagi. (S'LAH-
maht PAH-ghee)

Where is the toilet? = Di mana kamar kecil?
(Dee MAH-nah kam-AR ke-CH-ill?)

How much (does this cost)? = (harga) ini
berapa? (HARR-guh EE-nee buh-ROPP-uh)

อาปา กาบ่า = สบายดีไหม

อาปาคา มาซา = ก็โหมงแล้ว

ดี มานา = อยู่ที่ไหน

ซาลามัต ดิงกัล = ลาก่อน

เบราปา = ราคาเท่าไร

แทนดาส = ห้องน้ำ

จัวลัน ซายา = ลดราคาได้มั๊ย

โบเลกา อันดา เบอรจากับ บาฮาซา อิงเกริส

= คุณพูดภาษาอังกฤษได้มั๊ย

